

[Gregersen.]

verne om Forkastelse eller Vedtagelse bliver i Virkeligheden en Farce, naar alle ved, at den ikke foretages med den Baggrund, at den er afgørende for, om der bliver Krig eller Fred, men tværtimod den enkelte ved, at han ikke paadrager sig et saadant Ansvar ved sin Afstemning, thi uanset hvordan han stemmer, selv om han bidrager til Forkastelse af et Forslag, han trods alt hellere vil se gennemført end at faa Krig, vil Mæglingforslaget blive op-
højet til Lov. Det er uholdbart, at de stridende Parter, Arbejdsgivere og Arbejdere, skal kunne stemme ansvarslost, at de kan gaa til Yderkanterne uden Risiko, og det er ogsaa uholdbart for Lovgivningsmagten, at Rigsdagens Medlemmer skal dømme ud fra Afstemningsresultater, der er fremkommet under disse Vilkaar, Resultater, som end ikke kan være retningsgivende, fordi man ikke kan stole paa dem.

Mægling og paafølgende Afstemning er, gentager jeg, under disse Vilkaar en Farce. Man maa jo kunne se, at hvis Rigsdagen vedtager at ophøje Mæglingforslaget til Lov, er Mæglinginstitutionen aflivet. Ingen kan tage den alvorligt mere, ingen kan tage de stridendes Afstemning alvorligt eller højtideligt mere, hverken Arbejdsgiverne, Arbejderne eller den store Offentlighed. Dermed vil Mæglinginstitutionen i de kommende Tider have mistet sin Autoritet, mistet den moralske Virkning, den har øvet tidligere. Det Pres, den uden Magtmidler gennem Stimulering af den offentlige Mening har udøvet, vil i Fremtiden udeblive.

Skal det være saadan i Fremtiden — og de sidste Aars Begivenheder tyder derpaa —, at Samfundet ikke vil taale de store ødelæggende Arbejdskampe, saa maa andre Veje betrædes, saa vil en Voldgiftsdomstol, der er sammensat med det for Øje at fastlægge Lønnen, naar de stridende Parter ikke kan komme til Rette med hinanden, være at foretrække. Det kan ikke være en Institution, der er indstiftet for Mægling og Mægling alene, og heller ikke en politisk farvet Rigsdag, der fastsætter de Lønbestigelser, hvorunder der skal arbejdes. Vil man en Afgørelse, maa den træffes af en dertil indrettet uvildig og upartisk Domstol og ikke af en Mæglinginstitution, hvortil der er knyttet ansvarslose og derfor betydningsløse Afstemninger, der derefter underkendes af en inkompetent Forsamling, den danske Rigsdag. Og naar Rigsdagen saa godt som enstemmigt sidste Aar har tilkendegivet, at den vilde gaa

Voldgiftsvejen, er der ikke i Aar nogen Grund til at vælge den anden og daarligere Vej. Voldgiftsvejen er baade i Fjor og under Slagterikonflikten lyst i Kuld og Køn, og vi kan ikke høje os for Fagforeningens Pres paa Rigsdagen for at faa den til at fastsætte Lønnen.

Det er beklageligt, at de Radikale, som har den upartiske Voldgift paa deres Program, ved det ærede Medlem Hr. Rager i Aar, som de gjorde det i Fjor, gaar imod Voldgift til Fordel for Mæglinginstitutionen, forbundet med Rigsdagens Afgørelse, og det vil være beklageligt, hvis ikke de Radikale i det andet høje Ting i Aar, som de gjorde det i Fjor, leder de Radikale her i Tinget tilbage paa den rigtige Vej igen. Vi haaber, at det ærede radikale Medlem, der i Fjor udøvede saa stor Indflydelse ovre i det andet høje Ting, maa have den samme Indflydelse i Aar.

Vi vil ikke medvirke til, at Rigsdagen cræffer Afgørelse i Lønsørgsmaal. Som jeg sagde i Fjor, er det et uholdbart Grundlag, fordi Afgørelsen vil blive truffet forskelligt, efter som det er Arbejdere eller Arbejdsgivere, der har Hovedindflydelsen. Hvis der skal fældes en Dom, maa den fældes af en uvildig og upartisk Domstol. Vi kan derfor ikke medvirke til Gennemførelse af dette Forslag, selv om vi erkender, at det kan være rigtigt, at der gribes ind, saa Konflikt undgaas. Vi mener, at den Vej, man gik i Fjor, er at foretrække for Gennemførelse af det Forslag, Regeringen har fremsat i Dag.

Aksel Larsen: Jeg beder Formanden om Tilladelse til i min Tale at benytte mig af 3 Citater.

Det ser unægtelig ud, som om Regeringens og Rigsdagens økonomiske Politik, hvad Arbejderne angaar, gaar ud paa at lægge Loft over Lønningerne, at sætte en Grænse for Indtjeningsmulighederne. Der er heri ikke noget, der er principielt forskelligt fra Regeringens almindelige økonomiske Politik, for saa vidt som vi ogsaa har set dette, hvad visse andre Grupper af Befolkningen angaar, men det, der maa gøre en betænkelig, er, at vi hvert Aar med absolut Sikkerhed vender tilbage til den samme Situation, hvor Regeringen ved direkte eller indirekte Indgriben fastsætter en bestemt Grænse for Arbejdernes Lønninger, medens man ikke fastsætter nogen som helst tilsvarende eller lignende Grænse for Arbejdsgivernes Fortjenester.

Udviklingen paa Overenskomstområdet har under Kriseaarene været den, at i